

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἑξαμηνιαίαν ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 11

Παρασὸν καὶ Νευροπάστον—τὸ Ἐὐδὸς Ἰον πληροῦσαι τὴν Πικραμένην Καρδίαν διὰ τὸ χροικὸν τοῦ εἰς Μ. Μ.—ἡ ἀνοήτερος Ἀγγέλου ζητεῖ τὰ χροικὰ καὶ τὴν διαίτην τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης—ὁ Σπύρος Γ. Τρακάκης ἀσπάζεται τὸν Ἀναστ. Μελετόπουλον καὶ ζητεῖ τὰ χροικὰ τῆς Ρωσῆς καὶ Καρδιέλλας—ἡ Καρδία διὰ τὸν Πέτρον δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθηνᾶς προσαίτησιν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῆς—ἡ Πενθοῦσα Καρδία πληροῦσαι τὸν Ἐαρ τῶν Καρδιῶν διὰ τὸ χροικὸν τῆς μάσας δι' ἀναλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ μῆθῃ—ἡ Πολύμηνα Λαοκάρως ἀπὸ τῆς τῆς Καρδιῶν—ὁ Νεαρὸς Μουσικὸς χαίρει τὸ Ἰωσήφ Ἄσσου, τὸν Ἀναστὸν καὶ τὸν Μικρὸν Πανούργου—ὁ Ναυοῦσις ἀναμένει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἰωσήφου Πατωλῆ—τὸ Ροδὸν τῆς Ἀδύτης συγχροῖ τὴν Ταῦρῆτην καὶ τὸ Μελεξεδένιο Μπουσετάκι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν εἰς τὰς κωμῆδας, ποῦ ἐπαίξαν εἰς τὸ Ἀρσάκειον—ἡ Ἑλληνοπούλα ἔκλυον δι' ἡ Κρατησιακεία εὐραίσκειαι τῶν εἰς τὴν Σχολείων τῆς πόλεως τῆς καὶ ἐπιθυμῶν πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃ διὰ τοῦ α' τῆς τῆς διευθύνουσας τῆς—ἡ Εὐφροσύνη Πρῶτα λένη (παρασκευά), ἀσπάζεται τὴν Πόλκαν Μαζούρακάν—ὀλίγιστα παρελείθησαν ἑλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα (θὰ προσπαθῶ... εἰς τὴν ἄλλην ἐρωτησίαν σου, ἀπαντῶ ὅχι, δὲν μου ἐρῆνη κατὰλληλος πρὸς δημοσιεύσιν) Λιακὴν Μαργαρίταν (ἐνθυσιάζομαι τὸν τὸν Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης) Ἀπόστολον Μαρτῖνον (δυστυχῶς, ἐγὼ δὲν εἶμι πορῶ νὰ κίωα αὐτὴν τὴν σύστασιν) εἶνε ἀποκλειστικὴν ἐκείνην τὴν συδρομητῶν Ἀθροῖσιν Π. Παππανδροπούλου (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τῆς τῆς καλῆς διαθέσεως εἰς ἄλλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ σφίσινα ὁ Ὁδῆος, τὸν ἕκαστον σου συνιστῶ νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὸ 1^{ον} καὶ 2^{ον} φυλλάδιον διὰ τὸν δὲν σημαίνει καὶ τὸ ψευδώνυμον σου;) Χαριτωμένον Χαλιδοῦναι (τὰ εἰσεῖλα εἰς νέον ἡ σύστασίς σου θὰ γίνῃ ἐν κερῶν) Καλῶς Ὁρίσας, Κουκουρῆλον (δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ τὴν κακίαν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀκλήρητος ὁδῆος ἐπιτηδῆς τὴν ἀμύξιν τοῦ ἐπίνω εἰς ἕνα δυστυχισμένον σκυλάκι, διὰ νὰ το διαμελίσῃ, εἶνε καὶ τὴν ἀποτρόπιον πιστεύω δι' ἔγινε κατὰ λάθος καὶ δι' ὁ ἀμαρτηλῆς ἐλυπήθη πολὺ) Ἐστέθιον Φαριανόν, (εἶπέ εἰς τὴν Φελόμυσον Ὁμάδα) δι' ἡ ὑπὸ σοῦ ὑπογεγραμμένη ἐπιστολὴ τῆς μ' εὐχαριστῆς πάρι πολὺ καὶ δι' πρῆβουσα τὴν δῆγμαί αἰεὶ τὴν πνευματικὴν μας οἰκονόγειαν) Φίγ-Μοθ-Λῆ (ἐλήθη) Σκλιφιδάκι (φραντῶσου τὴν χαρὴν σου, δὲν εἶλα τοὺς λαμπροὺς αὐτοῦ βάλμους! τὰ φυλλάδια τῶν νέων συδρομητῶν ἐστάλησαν ὅλα τακτικῶς, καὶ πιστεύω δι' ἐλήθησαν) Ἀγάθη τῆς Καλόγρηνας ([E] σπύργις τὰ δάκρυά σου καὶ γρήψι μου τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς χερμαίνεις ἐξετάσεις σου ἔστειλα νοεῶς τὰ θερμοίτερα, εὐχὰς μου) Ἰωάννην Α. Ἀγγελίδην (δὲν ἀμρῶλλω, οὔτε δημοσιεύω τὴν διαβεβαίωσίν σου, δι' ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐγερῆ καμὴν ἀμφιβολίαν περὶ ὀριζμένων προσώπων) Ἰωάννην Χ. Σολιώτη ([E] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφήν) Φύρδην-Μργδην (τρελὸν μετὸν Ἐργονον Ἀυτοκράτορος, αἰ προσέσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, τὸ εἶπε χιλιετίς, δημοσιεύονται μετὸν σειράν καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου ποῦ ἔχω ὥστε κάποιος ἀροῦν) Παιδικῆς Ἰατρῆς (πρῶτη-πρῶτη μὲν ἦλθεν ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Παιδικὸν Διαγωνισμὸν) Λευκοπτεριν Ἀγγέλου (πολὺν καρὸν εἶχε νὰ μου γράψῃς διὰ τῆς μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνεγνώσας τὰς ἐνθουσιώδεις σου ἐντυπώσεις) Πάριμον (ἔστειλα) Σ. Γ. Τρακάκη (ἐλήθη) Ποιμενικὴν Ράβδον (ἡ ὅποια ἐπιδοκιμάζει τὴν πρότασιν τοῦ Τέττιρος τῆς Ἀχαίας καὶ λέγει δι' θὰ εἶνε ὠρελιμώτατον) Ἀ-

νήγορον Πνεῦμα (καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐπιδοκιμάζει τὴν πρότασιν) Πενθοῦσαν Καρδίαν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἔσπῳμα ἐκλέγω σήμερον βουδόνουλον δὲ τὴν νέαν μετ' ἑλῆν) Κισθαροῦν Ἀρίωνα (ἔστειλα τὰς Ἀσκήσεις τὴν νὰ τὰς κίωα;) Τριφύλλι (εὐγὲς, σὲ συγχροῦ διὰ τοῦ λαμπροῦς βάλμους σου) Τυρῆνα (ἔλαβα καὶ παρῆμεν) Ἀβλαθίον (θὰ ἦλον πολὺ εὐχαρίστημένη, ἂν μου ἔγραψες συχνότερα) Ἡπειρώτη (ἔχει καλῶς) Φιλοπατρίδα Ἰάδς (τὸ λάθος ἦτο ἰδιὸν μου, διότι σὺ μόνον τὸ ἰδιὸν εἶπες σημεῖωτῆ ἄλλ' ἐνόμισα δι' ἐκ παραδρομῆς παρῆλε φεῖς τὸ ψευδώνυμον) Γεωργίον Μυρωδιῶν ([E] διὰ τὴν ἐρωτησίαν ἐπιστολὴν σου ποῖον εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον διὰ νὰ σοῦ το ἐγερῶν κωνοικῶ; δὲν εἶδα νὰ το γράψῃς) Νεκρὸν Μουσικὸν (βεβαίως, καὶ νέου εἶδους Ἀσκήσεις δύνανται νὰ ἐπινοήσῃ ὁ διαγωνιζόμενος) στείλῃ μου λοιπὸν τὸ σκεῖθόν σου, διὰ νὰ σου εἶπω ἂν πρῆγη νὰ το συμπολιτῆς εἰς τὴν σχολῆν τοῦ Δικῶν ἰσχυρῶ) Θυμωσῆτην τῶν Ὁρῶν Τεχρῶν (μετ' ἐμὴν μου εὐχαρίστησιν ἐγνωσῶ τὸν ἀνέλεον σου οἱ ἀριθμοὶ, τοὺς ὀπίλους πέρουν αἰ Πνευμ. Ἀσκήσεις, σὲ ὁδηγοῦν περὶ τοῦ ἀσπῳου τῶν Ἀύτων, τὰ Μυσικὰ Γράμματα, αἱ Μεταμορφώσεις καὶ αἱ λοπαί, ὅσαι πέρουν δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ καὶ πέντε ἀριθμοῦς) λογαρίζονται ὡς δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ καὶ πέντε λύσεις π: χ: ἔμωεν τρεῖς Μεταμορφώσεις μαζί! ἂν λύση πανεὶ καὶ τὰς τρεῖς, θὰ το λογαριασθῶν τρεῖς ὀρθαὶ λύσεις, ἂν λύση μόνον τὰς δύο, θὰ το λογαριασθῶν δύο, καὶ οὕτω κτθιζῶν) Ἰανουαριῶν ([E] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Ὁθῆλου καὶ θερμῶς εὐχαριστεῖς ἐκ μερῶν τῆς Κικῆς διὰ τὰ γραμματῶσικα ἐγκρίνετε τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου) Βροταλοῖργον Ἀρην (ἐλπίζω δι' δὲν θὰ κάμῃς πάλιν τὸσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς... δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) Ροδὸν τῆς Ἀδύτης (εὐχομαι ἀπὸ καρδίας περὶ τῆς Ζιζάνιον τοῦ Πειραιῶς (μετ' ἐμὴν μου χαρὸν ἀνεγνώσας τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν σου εὐχαριστῶ διὰ τῆς καλῆς διαθέσεως) Πόλκαν Μαζούρακάν (ναί, πολὺν καιρὸν ἔκαμα: νὰ μου γράψῃς, ἀλλ' ἐλπίζω δι' τὸν ἔτι εἶσαι τακτικῆ ἀπὸ τῆ ἀρχῆς λοιπὸν;) Μαγευμένον Δάσος (ἦτο καιρὸς νὰ σε ἀρίστη ἡ τεμπελιά) τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐνηντήθη ἀρχικὰ δὲν εἶμι πορῶ νὰ εἶπω ἂν θέλῃς ζητήσῃ τα διὰ τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληρορητῶν) Ἡλιον τῆς Ἀδύτης (εἰς τὸ α' φύλλον, εἰς τὸ τέλος, ὑπάρχει εἰδοποιήσις περὶ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης) Κωνστ. Μ. Κατασῶν (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω φίλοσέ μου καὶ τὸν ἀδελφόν σου) Μελεξεδένια (ἔγινε καλὰ τὸ χερί;) Μπάμ-Μπουμ ([E] διὰ τοῦ σίγους σου εἰς τὸν Πᾶνον Κουλούρη) ναί, καὶ τὸ ἐκτὸς Διαγωνισμὸν λογαρίζεται εἰς τὸ Ἀθρόν) Ἀπόρορον τοῦ Ἰαση (καλὲ σὺ εἶσαι φοβερὸς εἰς τὸ ἔσπῳμα ἰ δὲν ἔχω πλέον λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω...) Πικροδάφνη (πῶς; ἐπιτρέπεται δι' ἀμοτέρους, καὶ δι' ἀμοτέρους ἐκλέγω σήμερον) Γλυκὸ Φιλάκι (ὅλοι σὲ ἀντασπῶνται θ' αἰ νὰ μὴ μου γράψῃς συχνότερα; δὲν πιστεύω τὸ ρωσσικὸν κούρν νὰ εὐφύοχνα καὶ τὴν ἀγάπην σου) Κ. Τσιολακίδην κτλ κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
αὶ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου.
Ὁ χροῖνος τῶν λύσεων, εἰς τὸν ὁποῖον δύναν νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν ἐπιδοκιμῶν, παύεται ἐν τῷ Πνευματικῷ εἰς φελλῶσιν, ὡς ἐκάστους περὶ τῆς 20 Φεβρουαρίου καὶ τῆς 1^{ης} Μαρτίου.

117. Ἀεζιγροφός.
Ἐγὼ, μαζὶ μετ' ὁν κειρὸν Ἐν ζῶν σχηματικῶν Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν Ἐπίσης τὸ ἀντικρῶς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σμυρνοπούλας [E]

118. Στοιχειόγραφος.
Βγάλε Σ'γμα, βγάλε Ρῶ, Κ' ἕνα πρῶγμα ποῦ φορῶ, Μὰ βγάλεσσα θὰ γίνῃ, Ποῦ ἀνάστη ἔχει μείνη.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σμυρνοπούλας [E]

119. Τονόγραφος.
Μίξ λέξασ ὁ τόνος ἐάν καταβασθῇ, Σὺληθῆς τι ἐργάζειν εἰς τοὺς πῆδας θὰ εὐρεθῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροσταμίτου [E]

120. Ἀναγραμματοστίχοσ.
Εἰς τοὺς ἥρωας θὰ ἡ εὐρης, φθάνει μόνον νὰ ἔρουνῆσας, Κ' εἰς τὰς χώρας τὰς μεγάλας, ἂν με ἀναγραμματοστίχοσ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροσταμίτου [E]

121. Ἀστήρ.
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θεραπεινίδος τῶν Μουσῶν [E]

122. Παίγνιον.
Ἄ! πῶς, Ζέξ, Ἰδα γ' οὐ, Βάπ!

Τι εἶνε τὰ ἄνω ἀκατάληπτα;

Ἐστὴν ὑπὸ Πυθαγόρα τοῦ Σαμίον [E]

123. Μαγικὸν γράμμα ἐκ παραγωγῶν.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ὅσῳ γραμματικῶν ἐκάστης τῶν κάτω λέξων δι' ἕνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τῶσαι λέξεις παραγόμεναι εἶνε ἐκ τῆς πρώτης εὐρεθησομένης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγρολογικῶτατοῦ [E]

124. Κεκρυμμένον Ἀπόφθεγμα.
Κικῆς ἀπαρχῆς γίνεταί τέλος κακόν. Σέβου τὸ γῆρας. Φύσιν πονηρὴν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον. Ὁ μέλλεις πράττειν μὴ πρόλεξ, ἀποτυχῶν γὰρ γελασθῆσαι. Μετὰ τὴν ἀστραπὴν ἐργεταί ἡ βροντὴ. Μὴ μόνον ἐπαίνει τοὺς αγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ μίμου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροσταμίτου [E]

125. Φωνηεντόλιπον.
κ-σ-θ-ν-θ-φ-χ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροσταμίτου [E]

126. Γρόφος.
ἡ
— α
ἡ ἡ
ἡ γ' ἡ
ἡ ἡ
ἡ
ἡ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου [E]

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 81.

708. Νικολῆδεια (νικῶ, μὴ, διὰ)—709. Ἰεραξ-Κόραξ.—710. Ἀπουσ-Σούπα.
711.

Υ	712. Ἐπαίξαν μουσικὴν ἐπὶ πληρωμῆ—713—714.1, 1, 1, 1.
Ι Δ Η	Ἰππος, ἴσος, ἴσον, ἴον, ἴων, κίων, κύων, λύων, λέων 2 Ρέννος, μένος, μόνος, πόνος, πόρος, κίρος, Κύρος, Κύρος, κῆρος.
Ν Ε Ρ Ο Ν	715—718. Τὰ κεκρυμμένα ζῆα εἶνε: ὄνος (χρόνος) κίων (κικίω), βοῦς (φοβὸν αἰθῶν) κίρος (δοκροὶ ὡς) Γινόμενη, δι' τῆ ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμματικῶν τῆς, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ὄνος, κύπτω, τύπος, τρόπος. — 719. Τὸ λακωνικὸν ἐστὶ φιλοσοφῆν. — 720. Πολλὰ διανοήματα ἐνυπολαβάνουσιν ἐν θυμῷ.
Μ Α Ρ Α Θ Ω Ν	

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

(Συνεχία καὶ τέλος: ἴδε σελίδα 84.)

« Πρέπει νὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ, ἐσκέφθη. Ἀλλὰ πῶς; ἔτσι κοιμούνται, μετ' ὅτουλο φόρεμα καὶ μετ' ὅτουλο φιογκάκια, καὶ μετ' ὅτουλο κάπελάκι καὶ μετ' ὅτουλο χρυσοῦ καρφίτσα; »

Ἐφαξε μετ' ὅτουλο τρεμούσας τῆς χεῖρας καὶ ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ τὰς πτυχὰς—ὦ, τί χαρὰ!—τὰς μικροσκοπικὰς πόρτας, αἱ ὅποια συνεκράτουν τὸ φόρεμα. Τῆς τοῦ ἐξαγέλειν ἔπειτα τῆς ἐξεκάρφωσε τὸ κάπελάκι καὶ τῆς ἐξέγαλε τὰ ὠραῖα ἀσπρόρουχα, τὰ ραμμένα μετ' ὅτουλο λεπτεῖς βελονίαις... Καὶ ὅταν τὴν εἶδε πλέον χωρὶς στολισμάτα, μόνον μετ' ὅτουλο ὑποκαμισάκι, τῆς ἐφάνη ὀλιγώτερον σεβαστῆ, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀγαπητῆ. Τὴν ἐπῆρε κοντὰ τῆς, εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἀργυρᾶ ἄκτις τῆς σελήνης, εἰσδύουσα ἀπὸ τὸ μικρὸν παράθυρον, ἐφώτιζε τὸ ὠραῖον προσωπάκι, τὸ ἡμιάνοικτον στόμα, τὰ λευκὰ δοντάκια, τὰ ὠραῖα γαλανὰ ματάκια καὶ μιὰ λεπτὴ, χαϊδευτικὴ φωνίτσα, — τί γλυκεῖα ἀπάτη, — ἔλεγε «Μαμμά!.. Μαμμάκι!..»

Τότε ὁ πάγος τῆς μικρᾶς καρδίας διελύθη, ἡ Ἀγγελικὴ ὀμίλησεν, ἡ μητερούλα διεγύθη εἰς τὴν κόρην τῆς, καὶ τῆς διηγήθη διὰ μακρῶν τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς, τὴν δυστυχίαν τῆς, τὸς παρελθούσας τῆς θλίψεις...

— Τώρα ὁμως εἶμαι εὐτυχῆς... τώρα ἔχω ἐσένα, καὶ εἰς ἐσένα θὰ λέγω ὅτι ἔχω μέσα ἕτην καρδίαν... Τὴν μητέρα μου τὴν ἔλεγον Κατίναν ἄλλοις νὰ σε λέγω Κατινούλα; Εἶνε εὐμορφὸ ὄνομα? Ἐ, πουλάκι μου; σ' ἀρέσει;

Ἦτο, τί ὠραῖα νυκτιὰ, τί εὐτυχισμένη!.. Ἦτο ἡ μόνη φορὰ, ποῦ ἡ ἀργυρῶνία δὲν ἐκούρασε τὴν Ἀγγελικὴν. — Νά, ἔφεξε. Ὅχι εἶνε ἔξη ἡ ὠρα... Ἄκου, ἡ Κυρία ἐξύπνησε... τώρα σὲ λίγο θὰ μας κτυπήσῃ... νά!.. — Ἀγγελικὴ, σῆκω!.. σῆκω γρηγορὰ! — Ἀμέσως, Κυρία! — ὦ, τίποτα δὲν με πειράζει, τώρα ποῦ ἔχω σένα... Θάνοϊξω τὸ παράθυρον, ἀλλὰ μὴ φοβάσαι ἕστὸ κρεβάτι δὲν κρούνει... Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω... θὰ πάγω ἕστὸ σχολεῖο...

« Συχώρησε με, Ἀγγελικὴ, γὰ τὸ κακὸ ποῦ σου ἔκαμα! » (Σελ. 90, στήλ. γ.)

καὶ ὕστερα ποῦ θὰ γυρίσω, θὰ σου φέρω τὰ ρούχά σου. Νά καθῆσθαι φρόνιμα καὶ νὰ με θυμᾶσαι. Ἄχ, ἐκεῖνα τὰ προβλήματα!.. νὰ ἤξευρες, Κατινούλα μου, τί δύσκολα ποῦ εἶνε!.. Ἦ ὠραῖα αὐτὴ ζωὴ μετ' ὅτουλο τὴν ἀνακρίνη.

συντροφίαν τῆς κούκλας, ἐγένετο ὀλονεν τρυφερώτερα, γλυκυτέρα, ὅσον παρήρηγοντο αἱ ἡμέραι. Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν τὰς ἐμετροῦσε πλέον τῆ ἐξορῶν κάθε πρῶτὸν τοὺς ἰδίους κόπους, τὰς ἰδίας στενοχωρίας, τὰς ἰδίας θλίψεις, — ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας χαράς, τὴν ἰδίαν κρυφὴν εὐτυχίαν. Ἡ καλὴ ἐκεῖνη σύντροφος, ἡ πιστὴ φίλη, ἡ μονακίρη καὶ ἀγαπημένη κόρη, —διότι ὅλα αὐτὰ ἦτο ἡ Κατινούλα διὰ τὴν Ἀγγελικὴν, — ἱκανοποιεῖ ὅλους τοὺς πῆθους, ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς.

Εν τούτοις κάποτε ή Ελένη τής ε- λεγεν :

— Άλλαξες εσύ τώρα ύστερα. Τι ε- παθες ; τί σου συνέβη ;

Και ή Άγγελική έκοκκίνιζεν, ως να την συνελάμβανον επ' αυτοφώρω πρσι- τουσαν κάτι κακόν, και άπεφάσιζε να κρύπτη άκόμη καλλίτερα τδ προσφιλές μυστικόν τής.

Ενα βράδυ, καθώς εισήρχετο εις τδ δωμάτιόν τής, ή Άγγελική έσταμάτησε, κατάπληκτη, εις τδ κατώφλιον. Έκει, πλησίον εις τδ παράθυρον, επάνω εις μίαν καρέκλαν χαμηλήν, είχαν άφίση την Κατινούλαν, ένδεδυμένην τά ώραία τής φορέματα... Άλλά ή καρέκλα ήτο κενή... τίποτε ! κανείς !

— Κατινούλα !... Κατινούλα ! πού είσαι ;...

Ετρεξεν εις τδ κρεβάτι, έσήκωσε τά σκεπάσματα, έπεσεν εις τδ πάτωμα, έψαξε κάτω από τά έπιπλα, εις τδ έρ- μάρι, παντού...

— Κατινούλα !... Κατινούλα !... Άλλοίμονον ! δέν ήτο πουθενά !... Το παράθυρον είχε μείνη άνοικτόν, άέρας πολύ δυνατός έφυσούσε, και ποίος ξεύρει !

— Κατινούλα !... Κατινούλα !... Άλλοίμονον ! δέν ήτο πουθενά !... Το παράθυρον είχε μείνη άνοικτόν, άέρας πολύ δυνατός έφυσούσε, και ποίος ξεύρει !

— Κατινούλα !... Κατινούλα !... Άλλοίμονον ! δέν ήτο πουθενά !... Το παράθυρον είχε μείνη άνοικτόν, άέρας πολύ δυνατός έφυσούσε, και ποίος ξεύρει !

— Κατινούλα !... Κατινούλα !... Άλλοίμονον ! δέν ήτο πουθενά !... Το παράθυρον είχε μείνη άνοικτόν, άέρας πολύ δυνατός έφυσούσε, και ποίος ξεύρει !

— Κατινούλα !... Κατινούλα !... Άλλοίμονον ! δέν ήτο πουθενά !... Το παράθυρον είχε μείνη άνοικτόν, άέρας πολύ δυνατός έφυσούσε, και ποίος ξεύρει !

Επάνω εις τδ τραπέζακι, έτοποθέτησαν ένα ποτήρι, ένα φλυζάνι και μίαν φιά- λην.

— Έλα, πίνε... είσαι κρουολογημέ- νη...

Η είδησις τής άσθενείας δέν ήκού- σθη με συμπάθειαν εις τδ έργαστήριον.

— Και αύτη ή Άγγελική ! έλεγαν αι έργατίδες. Μόλις βήξη λιγάκι, άμέσως πέφτει 'στό κρεβάτι. Άλλά φταίει ή κυρία, πού είνε κλη και τής κάμνει τά κέφια τής.

Την άλλην ήμέραν, ο βήγας ήτο ξε- ρότερος, τά μάγουλα φλογερότερα, τά βλέφαρα βαρύτερα... Μία από τας μι- κράς ραπτρίας έστάλη να φωνάξη τόν ια- τρόν.

— Ηλθε βιαστικός, σοβαρός, και με φω- νήν σχεδόν άγρίαν, ήρώτησε :

— Πού πονάς, παιδί μου ;

— Η Άγγελική ήνοιξε με κόπον τούς οφθαλμούς, είδεν εμπρός τής ένα κύριον με γενειάδα και με χρυσά γυαλιά, και έτρόμαξε.

— Μήν τη ρωτάτε, γιατρέ μου, γιατί χάνετε τά λόγια σας. Δέν θά σας μιλή- ση... αύτη δέν μιλεί σε κανένα, είνε πολ- λυ παράξενο κορίτσι.

Ο ιατρός την έστηθοσκόπησε, κ' ε- κάμην ένα μορφασμόν πολύ δυσώιον.

— Λοιπόν, γιατρέ ;

— Είνε αδύνατη... πολύ αδύνατη...

Νά ιδούμε τώρα... Άς πάρη αύτδ τδ γιατρικό πού γράφω εδώ... θά ξανάλθω

— Η Άγγελική δέν παρεπονείτο, άλλ' ύπέφερε πολύ. Ησθάνετο ένα μεγάλο βάρος εις τδ στήθος, πού δέν την άφινε νάναπνεύση. Και έκαιεν... ω, πώς έκαιε !... πώς έκαιε !... Φωτιά άναμμένη !

Και έσυλλογιζέτο : « Νά είχα τώρα κοντά μου την Κατινούλα, τί καλά πού θά την εξέσταίνα !... » Και ή λύπη τής αίμάτονε, τής έσχίσε την καρδίαν...

Τδ βάρος εις τδ στήθος εξακολουθού- σεν, έμεγάλωνεν. Είχε και ένα πόνον εις τδ πλευρόν, πού δέν την άφινε στιγμή. Και προσήχητο :

— Θεέ μου... πάρε με 'στδν παρά- δεισο... να ιδώ τή μανούλα μου και τούς αγγέλους... Άχ, να εύρισκα εκεί-επάνω και την Κατινούλα, τή χρυσή μου Κατινούλα !...

— Άνέπνε με κόπον, ήσθμαινε... Τρι- γύρω τής άντήχουσαν ψίθυροι, λυγμοί. Έξασφρα, ήκουσεν ένα θρούν, έλαφρόν, γλυκύτατον... και ο ήχος αύτδς τής έ- προξένετη μίαν συγκίνησιν, ένα παλ- μόν... Τά βαρέα τής βλέφαρα ήνοιχθη- σαν μετά βίας, και από τά φλέγοντα χεί- λη τής εξέφυγε μία κραυγή :

— Η Κατινούλα !... Κατινούλα μου !... ά, είμαι 'στδν ούρανό !... 'στδν παράδει- σο !...

Και όμως ήτο άκόμη εις την γήν. Η Ελένη, γονατισμένη πλησίον εις τδ

κρεβάτι, με δακρυσιμένα μάτια, μ' ένω- μένα χέρια, την έκύτταζε, τής έλεγε, την έπαρακαλούσε :

— Ω, Άγγελική !... τί κακή πού είμαι !... εγώ σου έπήρα την κούκλα σου... έτσι για να γελάσω... για να ιδώ τί θά κάμης... Πάρε την και συχώρεσε με... συχώρεσε με, Άγγελική, για τδ κακό πού σου έκαμα !

— Η Άγγελική έγαμογέλασεν. Όχι, με κανένα δέν τα είχες, ή καρδιά τής δέν έτρεφε μίσος. Άπεναντίας, είπε, όλοι την έπερπιούδντο... Αύτη μόνον ήτο κακή, και αύτη είχαν άνάγκην να ζητήση συγ- χώρησιν.

— Μά τί λές ; σώπα, σώπα !... έφι- θύρισεν ή κυρά - Μαρτιώ. Είσαι παρά- ξενο κορίτσι, μά έχεις καρδιά... Έλα, κάμε γρήγορα να γιατρευθής, γιατί σε αγαπώ. Πολύ σε κακομεταχειρίσθηκα έως τώρα, Άγγελική, άλλ' από σήμερα θά σε αγαπώ, άκουσες ;

— Κ' εμείς θά σε αγαπούμε, κ' ε- μείς σε αγαπούμε ! επανέλαβον αι ράπτ- ριαι όλοι εν χορῷ. Αγαπούμε άκόμη και την Κατινούλα, γιατί αύτη μάς έ- κάμε να σε γνωρίσωμε.

Και ή Άγγελική ιατρεύθη... Τώρα ή ζωή τής φαίνεται καλή και ώραία, διότι γελά, και παίζει, και όμιλεί, και εργάζεται, και αγαπά, και αγαπάται ο- πως τά άλλα παιδιά, - και διότι έχει πά- λιν την Κατινούλαν τής, την κόρην τής την αγαπημένην.

Μίαν ήμέραν ή διδασκάλισσα τής είπε :

— Παιδί μου, να εύχαριστής τδν Θεόν πού έφερεν έτσι τδ πράγμα. Βλέ- πεις ; καμμίαν φοράν ο Θεός μεταχει- ρίζεται τά μικρότερα πράγματα διά να μας κάμη μεγάλον καλόν. Έτσι και σένα, πού ήσουν τόσο δυστυχής, σ' έκαμην εύ- τυχή με τί ; με μίαν κούκλαν !

[Επεται συνέχεια.] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ (Μύθος Αισώπου.)

Λέγει μιά καβουρομάνα Στο παιδί της μίαν ήμέρα :

— Καβουράκη μου, σάν μάννα Πώς λυπούμαι, εις την Ξέρα Σάν σε βλέπω νάναδαίνης ! Και λοξά να μου πηγαίνης ! Δέν κυττάζεις τά ψαράκια, Πού δέν έχουν ποδαράκια, Κι' όμως τρέχουν μιά χαρά Σάν βαρκούλες 'στά νερά ;

Και της λέει τδ καβουράκι : — Μητερούλα μου, θάρρω, Σάν καλό κ' εγώ παιδάκι, Ό,τι βλέπω από μαρδ Σού να κάνης, αυτό κάνω. Και καθόλου παράπάνω : Όδηγό μου έσένα έχω. Κι' όπως τρέχεις έτσι τρέχω !»

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥ

[Μυθιστορία υπό ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια - ίδε σελ. 81.)

Χαιρετίσας τούς νέους φίλους του, ο Χαρδουήνος έστάθη και παρετήρει αυ- τούς άπομακρυνομένους.

Οι τρεις εξερευνηται, επιστρέφαντες εις τδ Μασσαϊχώριον διηγήθησαν τά συμ- βάντα. Είς αρχαιολόγος και έν φοινικικόν οικοδόμημα δέν είνε πράγματα εύρισκό- μενα τόσο συχνά εις την Νότιον Άφρι- κήν διά τούτο, την διήγησιν τού Γεράρ- δου και τών δύο νεανίδων ήκουσαν όλοι με πολλήν έκπληξιν και με πολύ συγ- χρόνως ένδιαφέρον.

Ο ιατρός Λωμόνδος, συγκεντρώσας τας άναμνήσεις του, ένθυμήθη ότι άνέ- γνωσσε κάπου ότι έρείπια φοινικικά εύρί- σκονται εις χώρας τινάς τής μεσημβρινής Άφρικής.

Ο Χαρδουήνος δέν ήργησε να έλθη εις τδ Μασσαϊχώριον, όπου έίλικυσε ά- μέσως την συμπάθειαν όλων. Όχι μόνον τδ έξωτερικόν του διέθετεν εύνοϊκώς, άλλα και οι τρόποι του και ή συνομι- λία του εφανέρωον άνθρωπον μορφωμένον και πολιτισμένον. Άλλά και αύτδς ήν- χαριστήθη διότι εύρεν οικογένειαν ως τού κ. Μασσαϊ και συντρόφους αξιολόγους ως τόν Λωμόνδον και τόν Βίμπερ.

Εκ- τοτε επανήρχετο συχνά, μικροί δέ και με- γάλοι τόν μετεχειρίζοντο ως φίλον. Η κυρία Μασσαϊ ήπόρησε πώς άνθρωπος έχων τόσα χαρίσματα διά να εύδοκιμήση εις την κοινωνίαν, έζη ζωήν καλογήρου, μακράν τού κόσμου διά τούτο μίαν ήμέ- ραν, κατ' την όποιαν ο Χαρδουήνος ήλθε πάλιν συνοδευόμενος από τόν μικρόν μαρ- δόν του, και από τόν σκύλον του, είπεν εις αυτόν :

— Όλωσδιόλου μόνος ζήτε, κύριε Χαρδουήνε, εις τόν πύργον ;

— Άν εξαιρέσετε τόν σκύλον και τόν μαρδόν μου καταμόναχος, κυρία.

— Άλλά ή ζωή αύτη... συγχωρή- σατε την άδιακρίσιαν μου... αύτη ή μο- ναξία δέν είνε φρικτά θλιβερά δι' ένα άν- θρωπον τής ήλικίας σας ;

— Θλιβερά ;... Ά ! όχι. Έχω τας μελέτας μου, διά τας όποιάς ένδιαφέ- ρομαι περισσότερο παρά διά κάθε άλλο πράγμα εις τόν κόσμον, και έπειτα παν- τού μόνος θά είμαι, διότι δέν έχω οικο- γένειαν. Δέν έγνωρίσα τούς γονείς μου, οι όποιοι άπέθαναν όταν ήμην βρέφος ; κηδεμόνα είχα ένα γέροντα θετόν μου ανούπανδρον, ο όποιος έζη μόνος μέσα εις τόν κόσμον, όπως εγώ εδώ. Μετά τόν θάνατόν του εύρέθη έντελώς όρφανός, και όμολογώ, ήμωναξία αύτής εδώ τής έρήμου δέν μου φαίνεται πλέον μελαγ- χολική από εκείνην, την όποιαν ήσθάνθη εις τδ μέσον μιάς μεγάλης πόλεως.

— Πώς ; κανένα συγγενή εις τόν κόσμον ! Ά ! έπιτρέψατέ μοι να σας συλλυπηθώ ! άνέκραξε μετά συγκινήσεως ή κυρία Μασσαϊ. Ο σύζυγός μου σάς διη- γήθη τας περιπετείας μας και γνωρίζε- τε ότι και εγώ ύπέφερα την μοναξίαν περί τής όποιάς όμιλείτε. Τι φοβερόν πράγμα να αισθάνεσαι κανείς ότι είνε μό- νος εις τόν κόσμον !...

— Αύτην την φοβερήν μοναξίαν εγώ την ήσθάνθη από την παιδικήν μου ή- λικίαν. Ο γέρον θείός μου δέν είμπο- ρούσε να ύποφέρη κανένα θόρυβον 'εξη- σα λοιπόν εις την κατοικίαν του την ζω- ήν, την όποιαν διάγω τώρα μέσα εις τόν ήρειπωμένον πύργον μου. Οι γονείς μου ήσαν μονογενείς και οι δύο, δέν είχαν συγγενείς και δέν έγνωρίσα εξαδάφια τής ήλικίας μου... είμαι λοιπόν κα- ταμόναχος εις τόν κόσμον, και ήρησα να το έννοώ περισσότερο άρ' ότου μ' έκά- ματε την τιμήν να με δεχθίτε εις την συντροφίαν σας. Άλλά έπιτρέψατε και εις έμέ μίαν παρητήρησιν, κυρία. Όλοι αι πολυμελείς οικογένειαι δέν πιστεύω να όμοιάσων με την ιδικήν σας !

— Διατί, κύριε Μαρτιάλη ;

— Διότι δέν θά ήτο δυνατόν !... Έδώ, τδ να έχη τις αδελφούς ή αδελφός είνε ως να έχη τούς καλλιτέρους φίλους. Παρατηρώ συχνά τά παιδιά σας όταν είνε μαζί, και σας όμολογώ, ζηλεύω την όμορφότην των, την φιλίαν πού τα συνδέει άναμεταξύ των, τόν ένθυσιασμόν των μικρότερων διά τόν μεγαλήτερον, την γεμάτην από αγάπην προστασίαν με- τέρους του, τόν περιπαθή σεβασμόν τού Γεράρδου προς την αδελφήν του, την άφροσύνην ως μητερούλας προς τδ παι- δάκι τής και την χαριτωμένη συγχρό- νως οικειότητά τής Κοραλίας προς τόν αδελφόν τής, την λατρείαν τής Λίνας προς όλους, την συγκινητικήν άρμονίαν μεταξύ γονέων και τέκνων - και συλλο- γομαι : « Άλλοίμονον, είμαι απόκλη- ρος !... ο παράδεισος είνε μέσα εις την οικογένειαν. »

— Αύτη είνε και ή ιδική μου πεποι- θησις, είπεν ή κυρία Μασσαϊ.

— Και πραγματικώς, είπεν ο ιατρός Λωμόνδος, τίποτε εις τόν κόσμον δέν ήμ- πορεί να μορφώση τόν χαρακτήρα, όσον ο οικογενειακός βίος, μόνον εις τας πο- λυμελείς οικογενείας ληζμονεϊ κανείς τδ «μίστην εγώ», την ματαιοδοξίαν, συνη- θίζει να μη είνε μιαιγγκτικός και εύερέ- θιστος, και άσκειται εις την μεγαλόψυ- χίαν και την θυσίαν τού έαυτού του ύπερ των άλλων.

— Και τί θά κάμωμεν λοιπόν ήμεϊς οι δυστυχείς έγκατελειμμένοι ; είπέ σύννους ο Χαρδουήνος. Είμεθα κατα- δικασμένοι να μείνωμεν χωρίς στοργήν, με ξηράν καρδίαν ;

— Ο Θεός να μας φυλάξη ! είπε μει- δών ο ιατρός. Άλλά μη φοβείσθε. Εί- ξεύρω λιγάκι την γλώσσαν των κωφαλά- λων, την όποιαν έμάθατε εις τόν μικρόν σας Άχμέτ... και από μίαν μικράν συν- διάλεξιν την όποιαν έκαμα μαζί του πρό- όλιγου, έμαθα πώς έμδηκεν εις την ύπη- ρείαν σας.

— Ω, δέν πρέπει να πληροφορηθίτε από τόν Άχμέτ τά κατωρθώματά μου !... είπεν ο Χαρδουήνος, τού όποιου τδ πρόσω- πον έκοκκίνισεν έλαφρώς.

— Τι συνέβη ; άνέκραξε ζωηρώς ή κυρία Μασσαϊ, σας παρακαλώ, είπέτε το !...

— Ο Άχμέτ είχεν ως αυθέντην ένα αλιτήριο, από τά νύχια τού όποιου τόν απέσπασα τίποτε άλλο, και τρέφει προς έμέ εύγνωμοσύνην κάπως υπερβολικήν.

— Δηλαδή τδ δυστυχισμένο παιδί έ- σύρετο με όλόκληρον άγέλην άθλιών σκλάβων, τούς όποιους ήρπασαν από τας οικογενείας των διά να τούς πωλήσουν ως κτήνη ! είπε με συγκίνησιν ο ιατρός Λωμόνδος. Η Κοραλία και ο Γεράρ- δος μ'ας περιέγραψαν τί ύποφέρουν αυ- τοί οι ταλαίπωροι ! όλοι οι πολιτισμένοι λαοί πρέπει να εξεγερθούν εις σταυρο- φορίαν διά να παύσουν τά μαρτύρια χιλιάδων άνθρωπίνων ύπάρξεων προς ο- φελος μερικών άρχείων σωματεμπόρων !...

Σεις απέσπασατε τδ παιδίον αύτδ από τόν τύραννό του με κίνδυνον τής ζωής σας, τδ έπροστατεύσατε, τδ έπεριποιή- θητε ως αδελφόν, και έκπλήττεσθε διότι τρέφει εύγνωμοσύνην προς σας ;

— Και κάθε άλλος τδ ίδιον θά έκαμην' άπεκρίθη άφελώς ο Μαρτιάλης Χαρ- δουήνος. Ίππευα λαμπρόν άλογον και έ- πήρα τόν Άχμέτ εις τά πισσάκουλα... Άν ήξεύρατε τί ήσθάνομην, βλέπων τόν έαυτόν μου ήναγκασμένον να έγκαταλείψη τούς άλλους !... όλη ή άγέλη των δυστυ- χών έκλαιεν ο άρχείος σωματέμπορος τούς έκτυπούσε με την μαστίγα, διά να προχωρήσουν και αυτοί έτεινον προς έμέ ίκετευτικώς χείρας εάν ήσθάνεσθε και σεις, ό,τι ήσθάνθη εγώ τότε, δέν θά με συν- εχάιρετε διότι κατώρθωσα να σώσω ένα μόνον...

— Ο Χαρδουήνος δέν σας λέγει, κυρία, ότι πληγωθείς με σφαίραν εις τόν δεξιόν βραχίονα, μόλις κατώρθωσε να σωθί δια τής ταχύτητος τού ίππου του. Οί σωματέμποροι έφυροβόλουν με λύσαν κατ' αυτού και είνε θαύμα πώς έσώθη...

— Κανέν καλόν δέν με έκπλήττει εκ μέρους του ! άνέκραξε μετά συγκινή- σεως ή κυρία Μασσαϊ. Κύριε Μαρτιάλη, αισθάνομαι ότι είσθε γενναίος και μεγα- λόψυχος, και ή μητέρα σας, πιστεύσατέ με, θά ήτο υπερήφανος αν έβλεπε όποιος είσθε έπιτρέψατέ μου να σας το διαβε- βαιώσω έν όνόματί τής.

— Έπιτρέψατε και εις έμέ, κυρία,

νά σ' εἶπω πόσον θά ἦμην εὐτυχῆς ἂν σ' ὠμοίαζε, ἐφιθύρισε μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν ὁ Μαρτιάλης.

Αἱ σχέσεις αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν μὲ τοιαύτην ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ γίνονιν ἐγκάρδιοι· πράγ- δὲ μετ' ὀλίγον ὁ νεαρός ἀρχαιολόγος ὅταν ἐπεσκέπτετο τὸ Μασσαϊχώριον ἐνό- μιζεν ὅτι εὐρίσκειτο ἐνμέσῳ τῆς ἰδίας του οἰκογενείας.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ (1)

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

«Θεῖα μου, χθὲς μοῦ ὠμίλησες διὰ τὴν Σελήνην· δὲν μοῦ λέγεις σήμερον διὰ τὸν Ἥλιον; Εἰς ἐμὲ φαίνονται καὶ οἱ δύο ἴσοι· ποῖος εἶνε μεγαλύτερος;

— Μάντευσον.

— Θά εἶνε ὁ Ἥλιος τὴν ἡμέραν δὲν δύναμαι νὰ τὸν παρατηρήσω, ἀλλὰ τὸ βράδυ, ὅταν βασιλεύῃ ὀλοκάκκινος, φαίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Σελήνην.

— Καὶ ἡ Σελήνη φαίνεται ἐπίσης μεγα- λη, ὅταν εἶνε πανσέληνος καὶ ἀνατέλλῃ τὴν ἐσπέραν. Ἐχεις δὲ ἄδικον νὰ πιστεύῃς τὰ φα- νόμενα ὅτι εἶνε ἀληθῆ· ἡ Σε- λήνη εἶνε μη- δὲν ἐμπρός εἰς τὸν Ἥλιον. Εἶ- νε 49 φορές μικροτέρα ἀπὸ τὴν Γῆν· καὶ πάλιν ἡ Γῆ εἶνε 1,283, 720 φορές μι- κροτέρα ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

— Πόσον εἶπες;
— 1, 283, 720 φορές. Ἐν μικρὸν ρεθυθάκι ἐμπρός εἰς ἓνα μέγαν ὕδρο- πέπωνα.

— Ἀλλὰ τότε ἡ Σελήνη θά εἶνε κόκ- κος ταμβάκου! Διατί ὅμως εἰς τὸν οὐ- ρανὸν ἔχει τὸ ἴδιον μέγεθος μὲ τὸν Ἥ- λιον;

— Γνωρίζεις, ὅτι ἐν μέγα δένδρον φαίνεται πολὺ μικρὸν ὅταν τὸ βλέπωμεν ἀπὸ μακρὰν, μικρότερον ἀπὸ θάμνον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται ἐμπρός μας. Τὸ ἴ- διον συμβαίνει καὶ ἐδῶ. Ὁ Ἥλιος εὐ- ρίσκεται τὸσον μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, ὥστε θά σου ἐφαίνετο μικρότερος ἀπὸ τὴν Σε- λήνην ἂν δὲν ἦτο τὸσον ὀγκώδης· καὶ

ἡ Σελήνη θά σου ἐφαίνετο πολὺ μικροτέρα ἂν δὲν εὐρίσκειτο τὸσον πολὺ πλησίον.

— 384 χιλιάδες χιλιόμετρα μοῦ φαί- νεται ὅτι δὲν εἶνε μικρὸς ἀριθμός. Εἰς πόσην λοιπὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον εὐρίσκειται;

— 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα· καὶ ἀκόμη, ἂν θέλῃς, 501 χιλιάδες. Πῶς σου φαίνεται ὁ δρόμος διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τό- σην ἀπόστασιν;

— Σκέπτομαι πῶς κατάρθωσάν νὰ με- τρήσουν αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια. Ἀλλὰ θά μου εἴπῃς πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀπρο- σίτου ὅρου· δὲν ἔχει οὕτως; Ἀφοῦ κα- τάρθωσάν νὰ μετρήσουν τὰς 384 χιλιά- δας τῆς Σελήνης, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ κάμουν τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ 149 ἑ- κατομμύρια τοῦ Ἥλιου. Ἐκεῖνο τὸ ὀ- ποῖον δὲν χωρεῖ εἰς τὸν νοῦν μου, εἶνε πῶς κατάρθωσάν νὰ μετρήσουν τὸσον ἀ- κριβῶς τὸ μέγεθος τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης. 1,283,720 φορές μεγαλύτε- ρος, καὶ 49 φορές μικροτέρα, δὲν εἶνε βέβαια ἀριθμοὶ τοῦ ἀέρος. Καλὴ μου Νί- τσα, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ εἴπῃς πῶς εὐρον αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς;

— Θά γίνῃ ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐξηγήσω πολλὰ πράγματα καὶ δὲν θά ἔχωμεν και- ρὸν νὰ ὀμιλή- σωμεν διὰ τὸν Ἥλιον. Μίαν ἄλλην ἡμέραν θά κάμωμεν γε- ωμετρίαν, καὶ τότε θά προ- παθῆσω νὰ σὲ πείσω ὅτι οἱ ἀ- ριθμοὶ οὗτοι εἶ- νε ἀκριβεῖς. Τώ- ρα μάθε αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς καὶ ὅσους ἀκό- μη θά σου εἴπω σήμερον, καὶ κάμε ὅπως καὶ

ἐγὼ κάμνω: Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀστρονόμους, διότι ὁ εἰς ἀστρονόμος ἐπιτηρεῖ τοὺς λογαριασμούς τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν λέγουν ποτὲ κανένα ἀριθμὸν χω- ρὶς νὰ τὸν ἐξελέγξουν πολλάκις.

Ἐλέγαμεν λοιπὸν, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκριθῇ ἡ Σελήνη πρὸς τὸν Ἥλιον· ἂν καὶ ὅταν τὴν βλέπωμεν εἰς τὸν οὐ- ρανὸν νὰ ἔχῃ τὸ αὐτὸ μέγεθος μὲ τὸν Ἥλιον, νομίζομεν ὅτι καὶ πράγματι εἶνε ἴση μὲ αὐτόν. Ἄν θέλῃς, ἄς ἀφίσωμεν μίαν στιγμὴν τὴν Ἀστρονομίαν, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Οἱ ἄνθρωποι ἐσκέπτοντο κατ' ἀρχὰς ὅπως καὶ σὺ· ἐνόμιζον ὅτι ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη εἶνε παρόμοια σώματα. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἔρχεται φυσικὰ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλ- ληνες θεοῶρον αὐτοὺς ὡς ἀδελφὸν καὶ ἀδελφὴν, Φαῖθον καὶ Φοῖβην, τοὺς ὁποί-

ους ἔμαθες εἰς τὴν μυθολογίαν μὲ τὰ ὀ- νόματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρ- τέμιδος. Ἡ Ἀρτεμὶς, ὡς γνωρίζεις, πα- ριστάται μὲ τὸν ἀργυρῶν μνηίσκον τῆς Σελήνης ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπίστευον, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι πάντα τὰ ἄλλα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ στρέφονται περὶ αὐτὴν εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας. Οἱ ἀστρονόμοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνό- μιζον, ὅτι ὑπῆρχον ἐπὶ τὰ πλανῆται, μετα- ξὺ τῶν ὁποίων ἐλογάριαζαν τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην· τὴν ὅμως γνωρίζο- μεν, ὅτι οὐτὸ ὁ Ἥλιος οὐτὸ ἡ Σελήνη εἶνε πλανῆται· ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν Ἥλιος εὐρίσκειται εἰς τὸ μέσον πάντων τῶν πλανητῶν, ἡ δὲ Σελήνη εἶνε ὁ ἄστρος δορυφόρος τοῦ πρώην κέντρου τοῦ κόσμου, τῆς καυμένης τῆς μικρᾶς μας Γῆς. Ἡ Γῆ λοιπὸν ἀπεδιώχθη ἀπὸ τὴν τιμητικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχε προηγουμένως, καὶ ἐστάθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἄλλων πλανητῶν.

— Τί θά εἴπῃς δορυφόρος;

— Ἄλλοτε ὀνομάζον δορυφόρους τῶν τυράννων ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν τῶν τυράννων, παρηκολούθουν αὐτοὺς πάντοτε καὶ παν- ταχοῦ καὶ τοὺς προσέφυλλαν διὰ τοῦ σώματός των. Τώρα ὀνομάζον δορυφό- ρους μικρὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα πάντοτε παρακολουθοῦν τὰ μεγάλα, τὰ συνο- δεύουν εἰς τὸν δρόμον των καὶ στρέ- φονται τριγύρω εἰς αὐτὰ. Ἡ Σελήνη εἶνε δορυφόρος τῆς Γῆς, καὶ ἡ Γῆ πάλιν εἶνε δορυφόρος τοῦ Ἥλιου· ἀλλ' ὁ Ἥλιος δὲν ἔχει δορυφόρον μόνον τὴν Γῆν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἄλλους πλανῆτας. Ὅλοι οἱ πλανῆται, ὁμοῦ μὲ τοὺς δορυφόρους των, ἀποτελοῦν τὴν συνοδίαν τοῦ Ἥλιου, τὴν ὁποίαν αὐτὸς παρασύρει εἰς τὸν δρό- μον του· τὸν δρόμον ὅμως αὐτὸν τοῦ Ἥ- λίου ἀκόμη δὲν τον εὐρον.

— Τί! ὁ Ἥλιος δὲν εἶνε ἀκίνητος;
ἩΞίζε λοιπὸν νὰ ἐκθρονίσουν τὴν γῆν πρὸς τιμὴν του;

— Κανὲν σῶμα δὲν μένει ἀκίνητον εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅσα παιδιὰ δὲν εἰμπο- ροῦν νὰ καθήσουν ἤσυχα εἰς τὴν θέσιν των, ἄς το μάθουν μετ' εὐχαριστήσεως.

Θά σου εἴπω τώρα ἀπὸ ὀλίγας λέξεις διὰ τοὺς ἄλλους πέντε πλανῆτας, οἱ ὀ- ποῖοι μὲ τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην ἀπετέλουν τὴν ἐπτὰδα τῶν πλανητῶν τῆς ἀρχαιότητος· Ἐρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης Ζεὺς καὶ Κρόνος. Σοῦ εἶπον τὰ ὀνόματά των κατὰ τὴν ἀπόστασιν των ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

Ποτὲ βέβαια δὲν θά εἶδες τὸν Ἐρμῆν· αὐτὸς ὁ πλανῆτης εἶνε πολὺ λαμπρὸς ἂν καὶ εἶνε πολὺ μικρὸς· εἶνε δέκα ἐν- νέα φορές μικρότερος ἀπὸ τὴν Γῆν· ἀλ- λά μένει πάντοτε τὸσον πλησίον τοῦ Ἥ- λίου, ὥστε τὴν μὲν ἐσπέραν ἐξαφανίζε- ται μετὰ τοῦ Ἥλιου προτοῦ νὰ ἔλθῃ κα-

τολοκληρίαν ἢ νύξ, τὴν δὲ πρωΐαν εἶνε ἡμέρα πλέον ὅταν ἀνέρχεται ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἥλιου ὥστε εἶνε σπανία σύμπτωσις νὰ τον πα- ρατηρήσῃ ὁ ὀφθαλμὸς μας, οἱ δὲ ἀστρο- νόμοι μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ τηλε- σκοπίου κατορθώνουν νὰ τον παρατηροῦν μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

[Ἔπεται συνέχεια.]

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδ. σελ. 85.)

Ἡ σκέψις ὅτι θά ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν βασιλικὴν πομπήν, συνετέλεσε πολὺ εἰς τὸ νὰ ξηρανθῶσι τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα εἶχε χύσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν παι- δικῶν τῆς φίλων.

Τὴν πρώτην Μαΐου λοιπὸν, ἡ Γλυ- κερία, λευχείμων καὶ στολισμένη μὲ τὸν ὠραῖο ἐκείνον πέπλον, τὸ ἀριστοτέχνη- μα τῆς Κυρᾶ-Βερονίκης καὶ τὸ ἀντικεί- μενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ, ἔλαβε θέ- σιν εἰς τὴν συνοδείαν, ἡ ὁποία ἐξειλίσσεται βραδέως ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνθοσπάρτου ἐξοχῆς.

Ὁ Μάστορ-Λανσάκης ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν, ἀλλ' οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του, οἱ σπινθηροβολοῦντες ὑπὸ τὰς πυκνάς ὀ- φρῦς, ὑγραίνοντο κάποτε, προσηλούμενοι τρυφερῶς ἐπὶ τῆς μικρᾶς κόρης, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς ἀποθανούσης μητρὸς τῆς.

— Ἀμὴ ὁ Οὐγονέτος μου; Τί κα- μάρι ποῦ τῶχει, σήμερα ποῦ κάμνει τὸν καθαιρέτο τῆς ἐξαδέλφης του! ἐφιθύρι- ζεν ἡ θεῖα Ρενώδη μὲ μητρικὴν ὑπερ- φάνειαν. Εἶδες, Λανσάκη μου, τί ὠραῖα ποῦ ταιριάζουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ;

Ὁ ὀπλοποιὸς ἔσειε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμφιβολίας.

Ὡ, βέβαια, τὸ δυσειδὲς καὶ πονηρὸν πρόσωπον τοῦ Οὐγονέτου δὲν ἐκέρδιζε τίποτε πλησίον τοῦ ὠραίου καὶ χαριτω- μένου προσώπου τῆς ἐξαδέλφης του· ἀπεναντίας τὸ δύσθυμον καὶ κακεντρεχὲς του ὕψος ἐφαίνετο ἀκόμη περισσότερον, πλησίον τοῦ ἀγγελικοῦ μειδιάματος τῆς Γλυκερίας.

Ἄγροτικὸν συμπόσιον συνήθρισε τοῦς χωρικοὺς περὶ τῆς Βασιλείσης, εἰς τὴν εὐρύχωρον αὐλὴν τῆς ἐπαύλειος, τῆς ὁποίας αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς, καλουμένους ἐπίσης νὰ λά- βουν μερίδα φαγητοῦ καὶ ποτοῦ.

Οὕτω, σμήνος ρακενδύτων ἀνθρώπων, ἀξίωμ τοῦ χρωστήρος Φλαμανδοῦ ζω- γράφου, συνωστίζοντο περὶ τὴν τράπεζαν, τὴν στρωθεῖσαν χάριν αὐτῶν, ἐν ᾧ, κατὰ τὸ ὠραῖον ἔθιμον τῆς πάλαι φιλοξενίας, αὐτὴ ἡ Βασιλίτσα τοὺς ὑπηρετεῖ, βοη- θουμένη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς τιμητικῆς ἀκολουθίας τῆς.

Κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόν- των τούτων, ὁ Οὐγονέτος ἀνέπτυξε τό- σην δεξιότητα, ὅσην ἡ ἐξαδέλφη του κομψότητα καὶ χάριν. Αὐτὴ περιποιεῖτο θλούς, ἐνεθάρρυνε τοὺς δειλοτέρους, εὐ- ρίσκε μίαν φιλόφρονα λέξιν δι' ἓνα ἑκα- στον, καὶ ἐφαίνετο, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, πρόθυμος καὶ ἀγαθὴ.

Αἰφνης παρετήρησε μίαν πτωχὴν γυ- ναῖκα, ἡ ὁποία ἴστατο παράμερα καὶ ἔ- βλεπε τὴν ὠραίαν αὐτὴν σκηνήν, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος.

— Οὐγονέτε, ἰδὲς ἐκείνην ἐκεῖ τῆ δυ- στουχισμένη, εἶπεν ἡ Γλυκερία πρὸς τὸν ἐξαδέλφον τῆς· φαίνεται πολὺ μελαγχό- λική, πολὺ κουρα- σμένη· ἔπρεπε νὰ τὴν προσκάλῃς νὰ πλησιάσῃ.

— Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐδῶ, ἀπήνητησεν ὁ Οὐγονέτος, αὐτὴ εἶνε ξένη. Δὲν μας φθάνουν τόσο δικοί μας παληανθρώ- ποι, ποῦ ἤλθαν ἐ- δῶ· χάμω νὰ φᾶνε χάρισμα, μόνον θά προσκαλέσωμε τώ- ρα καὶ ξένους;

Ἡ Γλυκερία δὲν ἐδίστασεν· ἐδιάλε- ξε μερικὰ ὠραῖα ὀπωρικά, καὶ προ- χωρήσασα πρὸς τὴν πτωχὴν γυναῖκα, τῆ τα προσέφερε μὲ τὸ θελκτικώτερον τῆς μειδιάμα.

— Πάρετε, τῆ εἶπε· σὰς τα στέλ- λει ἡ Βασιλίτσα Πρωτομαγιά. Ἀλ- λά γιατί δὲν πλη- σιάζετε, νὰ καθή- σετε λιγάκι νανα- παυητέ; Δὲν βλέ- πετε; ὅσοι περ- νοῦν ἀπὸ ἐδῶ, ὅλοι ἐμβαίνουν μέσῳ.

— Εὐχαριστῶ

πολύ, καλὴ μου κό- ρη· ἀλλὰ ὠρκίσθηκα νὰ μὴν ἐμῶ· σὲ σπῖτι, νὰ μὴ σταθῶ πουθενά, πρὶν φθάσω ἐστὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ μου. Γι' αὐτὸ στέ- κομαι παράμερα, καὶ ὄχι ἀπὸ ἀκαταδεξία ἢ ἀπὸ υπερφάνειας· καὶ γιὰ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, ἰδοῦ, δέχομαι τὸ δῶρόν σου.

Ἐνυπῆρχε τὸς εὐγενῆς ἀξιοπρέπεια εἰς τὸ ἀπλούστατον τοῦτο κίνημα, ὥστε ἡ Γλυκερία τὴν ὑπαχάρισθησεν ὡς νὰ τῆ ἔκαμε καμμίαν χάριν.

— Καὶ θά πατε ἀκόμη μακροῦ; ἡ- ρώτησεν δειλῶς, παρατηροῦσα τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς ὀδοιπόρου.

— Ὁ Θεὸς τὸ ξεῦρει! Πόσες φορές, ἀφ' οὗ ταξιδεῖω ἐστὶ, ἐνόμισα πῶς ἔ- φθασα εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου μου, καὶ ὅμως.

— Εἶσθε πολὺ χλωμῆ. Μήπως εἶσθε ἄρρωστη;

Ἡ ξένη δὲν ἀπεκρίθη. Ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς τὸν πέπλον τῆς νεαρᾶς κόρης. Ἡ λεπτότης του, τὸ σχέδιόν του, τῆ ἑκαμον μεγάλην ἐντύπωσιν... ἀλλὰ τί λέγω; τῆ ἐπροξένουν συγκίνησιν, ἡ ὁποία ἐφάνη εὐθὺς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

— Ποῦ ἦρρες, παιδί μου, αὐτὴ τὴν ἐξοχὴ δαντέλλα; ἠρώτησε μὲ τρέμου- σαν φωνήν.

«Ἡ Γλυκερία ἦτο ἡ σύντροφος τῆς ἀναρρώσεώς της» (Σελ. 94, στήλ. 6.)

— Μοῦ τὴν ἐκέντησε μίαν γραῖα, ποῦ ἐκάθητο εἰς τὸ Ἀξ, κοντὰ ἐστὸ σπῖ- τι μας.

— Εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ;
— Ἄχ, ὄχι, κυρία! Τὸ ἐργόχειρον αὐτὸ ἔχει γιὰ μένα διπλὴ ἀξία, διότι εἶνε καὶ ἀνάμνησις τῆς καλῆς φίλης ποῦ ἔχασα!

— Ἀπέθανε; Ἄνεκραξεν ἡ ξένη μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην. Ὡ, δυστυχισμένη Βερονίκη!

— Τὴν ἐγνωρίζετε;
— Ναι, πολὺ· τὴν ἐγνώρισα ἐστὰ

(1) Ἰδε Διάπλασιν 26 Φεβρουαρίου ἐ. ζ.

ον τῶν Κηφισιάς καὶ Λευκοκίμωντον Δίγλων—ἡ Μουσική Φωνή μετ' τὴν Δεσποινίδα Σατωβριάνδου καὶ Τσιν-Τσιν Τσάιναμαν—ἡ Ομίχλη τοῦ Κορθίου μετ' τὴν Ναυστοπούλαν τῆς Ἀνδρον καὶ Πένθιμον Κυπάρισσον—ἡ Ἀλκυὼν τοῦ Βοσπόρου μετ' τὸν Θεαγέννη καὶ Χιωτοπούλαν—ἡ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης μετ' τὸν Ἑλληνικὸν Στέβλον καὶ Ροματικὴν Καρδίαν—ἡ Νεαρὸς Ζωγράφος μετ' τὸ Μεσολογγίτικον καὶ Διδέρα—ἡ Ἐαρ τῶν Καρδίων μετ' τὴν Μοσάρ τῆς Ἀστρονομίας καὶ Νεαρὸν Κερκυραίων—ἡ Τσοῦχτρα μετ' τὴν Ρωσικὴν Καραμέλαν καὶ Μικρὸν Τυμπατιστὴν—ἡ Φθινοπωρινὴ Νύξ μετ' τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν—ἡ Πάλλουσα Καρδία μετ' τὸν Ἡθοποιὸν Κήν—ἡ Μικρὸς Παλαιότης μετ' τὸν Ἀρχικουτούλιαν—ἡ Ἀργυρὰ Συρίχτρα μετ' τὸν Θράκα Μονομάχον καὶ Κόρην τοῦ Στρυμῶνος—ἡ Τρομερὸς Γίγας μετ' τὴν Εἰρήνην, Ἑβραϊκίδου καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα—ἡ Βασιλικὴ Καραλίμπου μετ' τὴν Κόρην τοῦ Στρυμῶνος καὶ Μενεξεδέγιαν—ἡ Ζοφερὸν Νέφος μετ' τὴν Βελόφορον Ἀρτεμιν, Γαλανὴν Χαλιμιδοπούλαν καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα—ἡ Ναυαρχὸς Καρδία μετ' τὴν Καρδίαν ἐπὶ Πέτρα καὶ Ομίχλην τῆς Ἀγγλίας—ἡ Φοβερὸς Τιτὰρ μετ' τὸν Τάνιρ-θον, Μιράντην καὶ Ἀμ. Προστοπαπῶν—ἡ Μενεξεδέγιος Μπουκετάκι μετ' τὴν Κόκκινην Ἐξοχίαν, Κόρην τοῦ Στρυμῶνος καὶ Ροβέρτον Γουκάρδον—ἡ Ροματικὴ Καρδία μετ' τὸν Ἀνεμοστρόβιλον, Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας καὶ Περιλυττον Ὀρμητὴν—ἡ Σαλονιτικὴ Ἑλὰ μετ' τὴν Ἀεροναυτοπούλαν, Τσοῦχτραν καὶ Μελαγχροίτην Ἑλληγίδα—ἡ Βοσκηπούλα τῆς Ἀθήνης μετ' τὴν Ποιμενίδα τῆς Ἰθης, Ἀνοιξιότικην Βραδύην καὶ Σαθὴν Ἠρωτοπούλαν—ἡ Πενταμέροος Καρχαρία μετ' τὸν Μανταρίνι τῆς Λίου, Ἐνα Χιωτάκι καὶ Μονομυμιονέμο Μυαλό—ἡ Βασίλισσα Ζηροβία μετ' τὴν Νεράιδαν τοῦ Ἄλφειοῦ, Ἀνταίων καὶ Πακοντισσομένην Γάτορ—ἡ Ἑλληνίς τοῦ Βορῶ μετ' τὴν Καρδερίαν, Γρονιάραν καὶ Πικ-Νικ—ἡ Ἀληθὴς Φίλη μετ' τὸ Κόκκινον Καπελάκι, Ἐθώδες Ἴορ καὶ Νουταλγὸν Ἑλληνα—ἡ Ναυαρχὸς τοῦ Πόρου μετ' τὴν Μαρὶαν Φραγκάκη—ἡ Δεσπάρδαλης μετ' τὴν Χαλιμῶν, Ἀστὴρα τοῦ Βέγα καὶ Θ. Διδέριον—ἡ Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν μετ' τὸν Πιττον τῆς Ἐρμιον—ἡ Ἀγριοβιλέττα μετ' τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα καὶ Νεαρὸν Καλλιτέχνηδα—ἡ Κύμα τῆς Λευκάδος μετ' τὸν Νεαρὸν Κερκυραίων, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα καὶ Εἰλικρινὴ Φίλιαν—ἡ Ἐπτάνησος μετ' τὴν Ἑλένην Γκάτ, Ἐρρυθρὰν Καμελιαν καὶ Ἰωάννην Καποδιστρια—ἡ Βασίλις τῆς Ἐρμιον μετ' τὸν Ζοφερὸν Μεσολογγίτην, Νεαρὸν Καλλιτέχνηδα καὶ Χρυσάνθη Ράχων—ἡ Χρυσὴ Πρωία μετ' τὸν Χιωτοκέπετ Ὀρος, Χρυσούλαν Καλλιάρη καὶ Χαμῆτην Ἐδουχίαν—ἡ Χιωτοπούλα μετ' τὸν Μανταρίνι τῆς Λίου, Α. Στουδίτην καὶ Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Θ. Π. Καρακιοζίδην, Αὐτοῦχαρτον, Δεσπάρδαλην (ἡ γνώμη ἐκείνη τοῦ Ζανέ, ἀρῶρα εἰς παιδία πολὺ μικρότερα τῶν 15 ἐτῶν) Δημότιδα Βόλου (περιμένει δὲ εἰδοποιήσω ἄλλοις τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια Μ. Μουσικῶν, καὶ ἂν ἀρνηθῶν ἐπιτελεῖται, δὲ δημοσιεύω τὰ ὀνόματα τῶν) Εἰλικρινὴ Φίλιαν, Κόκκιναν τῶν Τεμπῶν (δὲν ἔξυρω ἂν πρόβη νὰ μάθῃ κανεὶς ἀπέξω τὸν Ὀδηγόν; ἀλλ' οἱ πρέπει νὰ τον διαβάσῃ πολλὰ-πολλὰς φορές, αὐτὸ εἶναι βέλτιον) Ἀρχοῦδαν (μὰ ὑπάρχουν καὶ εὐκολότεραι Ἀσκήσεις διὰ τοὺς μικροτέρους; ὅταν συναγωνίζεσθε κανεὶς μετ' ἡλικίους του, ὅπως γίνεται εἰς τοὺς Διαγ. τῶν Ἀδελφῶν, δὲν χάνει τίποτε) Πρωιὴν Ομίχλην

(τὰ φυλλάδια στέλλονται ταχυδρομικῶς, ὥστε σὺ πρέπει νὰ εἴπῃς εἰς τὸν Διαγομέα νὰ σοὺ τα φέρῃ εἰς τὸ σπίτι, καὶ ὅχι εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν· καὶ ἂν δὲ σε ἀκούσῃ, νὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἐπιστάτην τοῦ Ταχυδρομείου) I. Δ. Βελισσάριον (Γεροστάθης δὲν ὑπάρχει· τῶρα γίνεται, ὡς ἔμαθον, νέα ἔκδοσις) Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα (μὲ 17·: κὸν της βέβαια, καὶ Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου (ἐλαβον) Ναυαρχον Θεοβέρτου, Φουσκοβαλασιάν (σὲ συγχάρω διὰ τὰ πατριωτικὰ αἰσθημὰτά σου) Πειρατικὴν Ἀδραν (καί, σὺ ἦσο, καὶ ἔγινε λάθος εἰς τὸ ἀρχικόν) Ἀστροποταμίτην (δὲ λάθος αὐστηρότητα μέτρα ἐναντίον τῶν καθυστεροῦντων τετράδια; ἔγχευ γοῦστο, ἀρ' οὐ σοὺ ἀρέσουν τόσον αἱ εἰκόνες τοῦ «Ἐγγόνου»· πραγματικῶς, εἰς τὸ εἶδος τῶν εἰνε ἀριστουργήματα) Κοραλίων Μασσαί (ἀρ' οὐ δέχεται νὰ στηλῇς τετράδιόν σου, δὲν κεράζει) Βίγλαρ (θαναγώσω καὶ τὰ δύο, δταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, καὶ δὲ λάβω ὑπ' ὄψει μου τὸ καλλίτερον ὥστε δὲν ἔμπορῶ νὰ σοὺ εἶπω ἀπὸ τώρα) Ἀγροίλιαν Σπαθαρόπουλον καὶ Θηοῦα Πιρδον (ὁ Ἀνανίας οἷς εὐχαριστεῖ πολὺ πού ἐνθυμήθητε νὰ τον συγχάρητε διὰ τὰ γενεθλικά του· φέτος ἐώρασε καὶ αὐτὸς ὁ καιμένος, διότι ὁ Φεβρουάριος εἶχε 29) Καλιὸς Ὀρσοῦς (καὶ σὲ ἐπίσης· εἶδες λοιπὸν τί ἔχοχος πού εἶνε ὁ «Ἐγγόνος») Ἀδν Κολοκῦθον Πάτερην, Φῶρι τῆς Ἐπρῶς (πολὺ ποιεῖρα ὅσα μοὺ γράφεις ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι ἔμπορῶ ἕνας φίλος μου νὰ μὴ μοὺ γράφῃ, διότι σφαιβεῖται μήπως ἴδω τὰς ἀνορθογραφίας του· αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος Ἰσαΐσα, διὰ νὰ μοὺ γράφῃ καὶ νὰ συνειδήσῃ νομίζε δὲ ὁμογράφου δλοι; Νεαρὸν Ζωγράφον (μπα; σὺ ἦσον ὁ ποδηλάτης πανσῆς τῆς τελευταίας Κυριακῆς; εἶπε, πολὺ ὠραία ἔκαμας τὸ μέρος σου) Ἐνδοξον Ψαριανὴν, Μοσάρ τοῦ Χοροῦ (φιλήσῃ μου καὶ τὰς ἀδελφούλας· νὰ ἰδοῦμε πότε θὰ ἠμπερῶσον νὰ μοὺ γράψουν) Ναυτινὴ τοῦ Εὐξείνου, Νεφελώδη Ὀθρανόν, Θάλλουσαν Μυροσίτην (ἔλα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ σοὺ δείξω τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων μου, φυλασσομένας ἐπιμελέστατα· αὐτὴ πού εὐρέθη εἰς τὸν θρῶνον, βεβαίως δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου· ὅσον διὰ τὸ παράπῃόν σου, τί πταῖο ἂν δὲν με ἀναγινώσκῃς μὲ προσοχὴν; δὲν εἶπα ὅτι εἰς χεῖράς κερτήσεις δὲν ἀπαντῶ, διότι θὰ ἔχανα· καίρην ἐρευνῶσα εἰς τὰ βιβλία; ἂν τυχὴ νὰ ἐνθυμῶμαι τὸ ὄνομα, μάλιστα) Ἀντικὴν Μοσάρ (ἐπελεῖα) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (κ' ἔδω αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔκαμα πολὺ κρού) Ταχυδρομὸν Περιστερῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Μαρτίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἀπριλίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

127. Αεξίγριφος. Μία πρόβησις, εἰς σύνδεσμος κ' ἐν ἀριθμητικόν, Ἀρχαίον κἀμνον ῥήτορα, διάσημον, δεινόν.

128. Μεταγραμματισμός. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Σῆος κ' Ἑλα [Ε]

129. Ἀναγραμματισμός. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Λαχάρου Φουζίας [ΕΕ]

130-131. Λογοπαίγνια. 1. Τί ὄφελος μορπεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ ἕνα μπουκάκι βουλωμένο;

2. Ποῖος ποταμὸς ρεεῖ εἰς τὸ κεφάλι τῶν ποιητῶν;

132. Ὁρθογώνιον Τρίγωνον. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Σμυρναίου [ΕΕΕ]

133. Κρυπτογραφικόν. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ρωμανοῦ Βάζου [Ε]

134-136. Ἀστεῖα Παροράματα. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ [ΕΕ]

137. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Νικολάου Κ. Δουβέλλα [Ε]

138. Φωνηεντόλιπον. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ν. Νικολάου [Ε]

139. Γράφος. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

140. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

141. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

142. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

143. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

144. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

145. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

146. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

147. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

148. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

149. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

150. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

151. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

152. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

153. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

154. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

155. Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου Ρόδου [ΕΕ]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀποστολὰν ἀρχοῦται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρησιῖα δι' ἕν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτίου 1900 Ἔτος 22ον.—Ἀριθ. 12

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 93.)

Ἡ κυρὰ - Ρενώδη ἐνήργει οὕτω ἀπὸ καλωσύνην, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συμφέρον. Ἄμα εἶδε ποῖα ἦτο ἡ πιωχὴ ἐκείνη ἐπαίτις, τὴν ὁποίαν ἐκ φιλανθρωπίας εἶχε περιθάλλῃ, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὠφελήθῃ σημαντικῶς ἀπὸ τὸ παράδοξον τοῦτο περιστάτικόν.

Ἡ ζωρὰ καὶ ἐξημιμένη φαντασία τῆς, φαντασία γυναικῆς μεσημερινῆς, —τῇ ἐπαρουσίαζεν ἀπὸ τώρα τὸν υἱὸν τῆς περιβεβλημένον ὑψηλὸν ἀξίωμα ἐν τῇ αὐτῇ, τὸν ἀδελφὸν τῆς μέγαν καὶ πολὺν, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀρχόντισσαν ἰσχυράν, καὶ δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς περὶ τῆς πραγματοποίησας τοῦ ὠραίου τούτου ὄνειρου : ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα, εὐτυχοῦσα ποτέ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχον περιποιηθῆ καὶ βόηθησιν εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰποκτήσῃ τώρα τὴν εὐνοίαν τῆς δι' ὑπερβολικῶν περιποιήσεων, παρῶτρυνε δὲ ἀκαταπαύστως καὶ τὸν Οὐγονέτον νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ὁ τίτλος τοῦ φίλου τοῦ υἱοῦ τῆς, εἶχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα· ἐδέχθη ὅθεν ὡς συνοδὸν τὸν Οὐγονέτον προθυμώτατα. Μετ' αὐτοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ Γκυ, καὶ τὸ ταξείδιον θὰ τῇ ἐφαίνετο οὕτως ὀλιγώτερον μακρὸν καὶ ἐπίπονον.

Ἐν τῷ μεταξύ ἠρώτα ἀπλήστως τὴν Γλυκερίαν περὶ τῶν ἀφορῶντων εἰς τὸν προσφιλεῖ τῆς υἱόν.

Ἦτο ὑψηλὸς ; δυνατὸς ; εὐμορφος ; γενναῖος ;...

Ἡ Γλυκερία, ὅσον διὰ τὰ πρῶτα, ἀπεκρίνετο καταφατικῶς : Ὁ Γκυ ὑπερβαλεν δλα τὰ παιδία τῆς ἡλικίας του κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ κατὰ τὴν ρώμην· ἄσχημος δὲν ἦτο διόλου, ἀλλ' ὅσον διὰ γενναῖος, ἄ, ὄχι, οὕτε ἰδέα ! Δὲν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν τοὺς πάλαιον καὶ τὰς μάχας, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ ἀδελφός του, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε, ποτὲ δὲν θὰ συγκατέβητο νὰ μάθῃ μίαν τέχνην, ἡ ὁποία τον κατεδίκαζε νὰ ζῆ διαρ-

κῶς ἐν τῷ μέσῳ ξιφῶν καὶ δοράτων... —Θὰ το ἔλεγε διὰ νάστευθῆ, ἡ δίοτι θὰ ἤθελε νὰ φορῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸν θώρακα τῶν ἵπποτων, ἀντέτεινεν ἡ κόμησας. Ἄλλὰ τὸ κοράσιον ἔσειε τὴν κεφαλὴν : —Ἄ, μπᾶ ! Ὁ Γκυ ἦτο εἰλικρινῆς· δὲν τὸν ἄρεσαν τὰ ὄπλα· δὲν ἤθελεν οὕτε νὰ βλέπῃ τὰς λογχομαχίας καὶ τὰ ἄλλα πολεμικὰ παιγνίδια, πού ἐξετρελλαιναν τὸν Γωλιέρο, καὶ ἔλεγε : «Ἄς τοὺς νὰ βγάλουν κανένα μάτι, γιὰ νὰ γελάσω !» — Περτέρρον ! ἐπιθύριζεν ἡ εὐγενῆς

σύντροφόν του. Εἶνε μελαγχροινός, ὅπως ἐκεῖνος ; — Ὅχι, δέσποινα· εἶνε ξανθός, πολὺ ξανθός, μετ' γαλανὰ μάτια. —Τότε λοιπὸν δὲν ὁμοιάζει οὔτε ἐμένα, οὔτε τοῦ πατέρα του, ἔλεγε στεναζούσα καὶ ἀπηλπισμένη ἡ ἀτυχῆ Μαργαρίτα. Ἐν τούτοις ἄλλο δὲν ἐπόθει, εἰμὴ νὰ ἐπανίθῃ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ ἐναγκαλισθῆ τὸν μίον τῆς. Διὰ τοῦτο, μόλις ἀνέλαθεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπεχαιρέτισε τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτὴν, καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Οὐγονέτου, ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν κο-

« Ὁ Γκυ ἔκραε : Γωλιέρε ! Γωλιέρε ! » (Σελ. 99, στήλ. 6.)

δέσποινα· ἡ ἀνατροπὴ λοιπὸν ἔχει μεγαλύτεραν σημασίαν ἀπὸ τὴν γέννησιν; καὶ ἕνας λέων, ἂν ἀνατραπῆ μαζί με πρόβατα, θὰ χάσῃ τοὺς δυναχας καὶ τοὺς ὀδόντις του ;..

νιορτώδη ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας, φεῦ ! ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐξαλειψῆ τὰ ἔχνη τῶν βημάτων τοῦ υἱοῦ τῆς. . .

Ἡ Γλυκερία, παρατηρήσασα ὅτι τὸ θέμα τοῦτο ἔκαμνε πολὺ μελαγχολικὴν τὴν ἀσθενῆ, ἐθεώρησε καλὸν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τῇ ὁμίλει μόνον περὶ τῆς καλωσύνης, τῆς παιδρότητος καὶ τῶν ἄλλων προτερημάτων τοῦ παιδικοῦ τῆς φίλου.

Ὁ Μάστορ-Πέτρος ἐταξείδευε μετὰ χύτητα ἀσυνῆθη διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε σιδηροδρομοί, οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε κἂν λεωφορεῖα ὑπῆρχον, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας εὐρίσκοντο εἰς πρωτογενῆ κατάστασιν.

— Εἰς τὸ πρόσωπον μου ὁμοιάζει ; ἠρώτα ἡ δυστυχῆς μητὴρ· δὲν τον εἶδα καλά, καθὼς ἐστέκετο ὀπίσω ἀπὸ τὸν

Ἄλλὰ καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον, ἐν βαλάντιον καλῶς ἐφωδιασμένον ἡμποῦσε νὰ κάμῃ θαύματα . . . σχετι-